

státní zástupce prohlásil, že netrvá na odsouzení obžalované.

Rozsudek byl zprošťující. Po jeho přečtení vyslovil předseda soudní své uspokojení nad tím, že mohl ženě tak těžce zkoušené zvěstovat rozsudek osvobozující. Prohlásil, že osud příliš těžce na ni dolehl a že v nejvyšší nouzi nebyla si ani sama vědoma toho, co činí, a dal výraz naději, že nadejdou jí lepší časy, aby mohla své dvě děti poctivě užít.

br.

Komická spravedlnost v suché Americe.

Prodej lihových nápojů v Americe je zakázán a trestán. Policisté, kteří bdí nad dodržováním tohoto zákona, našli u jednoho obchodníka 21 soudků piva. Obchodník byl ihned obžalován, pivo zkonfiskováno a jako corpus delicti uloženo na policii. Když pak došlo k procesu, hájil se obchodník, že neprodával piva, nýbrž že v soudkách měl pouze vodu. Soudky byly tedy soudní komisí prohlédnuty a skutečně — byla v nich nalezena jen voda. Obchodník byl osvobozen, ale všeobecně se tvrdí, že policisté, hlídající pivo, provedli opačně Kristův zázrak v Káni Galilejské: změnili pivo na vodu.

CO NÁM PÍŠÍ ČTENÁŘI

O oprávněnosti porot.

Pod tímto názvem uveřejněn byl v čís. 1. t. r. „Soudní Sin“ článek anglického spisovatele G. K. Chestertona, ve kterém snaží se spisovatel dokázat, že poroty jsou institucí naprosto nezbytnou. Jisto je, že nebyl-li pan Chesterton doposud slavný, slavným se stal jistě po vydání svoji knihy „Ohromné maličkosti“ a zvláště kapitoly „O dvanácti mužích“, neboť argumenty, které pan Ch. k obraně porot užívá, jsou tak originální, že člověk opravdu neví, co si má o p. Ch. mysliti a do které skupiny vědátorů jej zařaditi.

Nuže, podle náhledů p. Ch. člověk čím déle se něco učí, nebo něco prakticky provádí, tím méně to zná. Tedy: obuvník by po několika letech nedovedl ušiti boty, lékař po víceletém studiu a provozování praxe by pacienty místo léčení usmrcoval, učitel by ve škole žáky ohlupoval a dělal z nich místo bystrých lidí idioty atd. A konečně starý soudce by zločince místo odsouzení pohostil i obdaroval a zavřel poškozeného. A proto — aby se něco podobného nemohlo státi — jsou tu poroty. Tak a nejinak lze to rozuměti z výroků paně Ch.

Zákonodárci stanovili, že za každý čin, za každý poklesek, který je na úkor zájmům ať jednotlivce nebo veřejným, musí vinník dostat trest a sice trest, který po zralé úvaze na ten který čin zákonodárce ustanovil. Ale trestní zák. neustanovil na stejné delikty stejné tresty,

neboť tu přichází v úvahu jak polehčující, tak přitěžující okolnosti. Nejvyšší zločiny přicházejí před porotu, o lehčích rozhodují soudcové z povolání a tak se stává, že často, ba až příliš často unikne zločinec zaslouženému trestu. mnohdy i oprátce, jen proto, že měl to štěstí býti těžkým zločincem a byl souzen porotou.

Je prý to strašné zaměstnání, vydávati člověka k pomstě lidem, praví Ch. Ale já pravím: je to vznešené povolání chrániti lidskou společnost a očišťovati ji od škůdců a parazitů. Trest, který soud vyřkne, není msta lidí na člověku, jak tvrdí falešný humanista Ch., ale trest je spravedlivá odplata za spáchané zlo a jeho účelem je zastrážiti pachatele od páchání dalšího zla, nebo učiniti ho na čas nebo navždy neškodným, jako se činí neškodným zlé a neužitečné zvíře.

Pan Ch. píše o „hrubých tvářích“ policistů (na prvním místě policistů) a zločinců z povolání. Podle jeho náhledu řadí je do stejné kategorie. Policista a četník, který s nasazením vlastního života chrání bezpečnost občanstva, který vydává svoji osobu všanc nejvíce ze všech kategorií státních zaměstnanců (četníků přišlo v naší republice od převratu čtyřicet o život při výkonu svého povolání), ten četník nebo policista je hrubec, protože pronásleduje ubohé zloděje a vrahy a vydává je k pomstě lidem. Proto je úkolem lidí rázu p. Ch. vyrvatí je z rukou těch bezcitných mstitelů a vrátiti je jejich „povolání“.

Ale vraťme se k porotám. Pravil jsem již, že častokrát unikne zločinec trestu proto, že byl jeho čin tak těžký, že musil býti souzen porotou. Chci uvéstí jen dva případy, které se přihodily ještě před světovou válkou, ale které se s menšími změnami doposud opakují: Chudý chalupník přistižen byl hajným v lese při pytláctví. Hajný chtěl mu vzíti zajíce, kterého měl pytlák zastřeleného, a ten postavil se na odpor a ohrožoval hajného nabitou puškou. Hajný — který pytláka dobře znal — vida nezbytí, odešel a věc udal četnictvu. Pytlák byl druhý den zatčen a odsouzen do vězení na 6 měsíců. Byl mu vyměřen nejnížší trest, určený za jeho čin, ježto vzal soud ohled na jeho četnou rodinu; přitěžovalo mu, že byl pro pytláctví již trestán.

Protějšek: V obci X. utopilo se ve studni dvouleté děcko. Přijela soudní komise, kterou matka utopeného děcka zoufale prosila, aby jejího miláčka neřezali, čemuž komise ovšem vyhověti nemohla. Při pitvě shledali lékaři, že byla dítěti vražena do hlavičky dlouhá jehla a umírající, že bylo pak vhozeno do studně. Bestie v podobě ženy, vlastní matka, před porotou v P. přiznala se a omlouvala se tím, že dítě neměla se svým manželem, o čemž její muž však nevěděl, s dítětem se mazlil a měl je velmi rád. Ona prý na to nemohla hledět, protože svého muže šíleně milovala a proto se rozhodla dítě odstranit. A tento důvod stačil „dvanácti mužům“ a megera ta byla — osvobozena!!! Zajisté ti, kterým je případ znám, nevěří ve spravedlnost lidskou. Myslím, že není příliš odvážným tvrzení, že shovívavé výroky porot podporují vzrůst zločinnosti. To lze říci zejména ohledně rozsudků vyřčených nad vražednicemi vlastních dětí, tak zvaných „krkavčích matek“.